

OKRESNÁ PROKURATÚRA BRATISLAVA II
Kvetná 13, 820 05 Bratislava 25

Číslo: 2 Pv 288/14/1102-1
EEČ: 2-9-55-2017

Bratislava II 19.02.2017

U Z N E S E N I E

Trestná vec: obv. **XXXXX**

Trestný čin: obzvlášť závažný zločin: krádež podľa § 212 odsek 1, odsek 5 písmeno a Trestného zákona

Rozhodol: prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II

Podľa § 215 odsek 1 písmeno b Trestného poriadku **zastavujem** trestné stíhanie obvineného:

XXXXX

dátum narodenia: XXXXX

miesto narodenia: XXXXX

rodné priezvisko: XXXXX

trvalé bydlisko: XXXXX 331 XXXXX, Slovensko

povolanie: asistent obchodného zástupcu

väzba: nie

ktorý je trestne stíhaný pre trestný čin:

- obzvlášť závažný zločin: krádež podľa § 212 odsek 1, odsek 5 písmeno a Trestného zákona

štádium: dokonaný trestný čin

forma trestnej súčinnosti: jeden páchatel' vo veci

na tom skutkovom základe, že:

v období od 20.06.2013 do 20.12.2013 v Bratislave na ulici Ivanská cesta číslo 34 v stredisku spoločnosti XXXXX, ako zamestnanec tejto spoločnosti na pracovnej pozícii asistent predaja, vystavil vo vyššie uvedenom období rôzne expedičné listy na elektroinštalačný tovar pre odberateľov, ktorí si ho v skutočnosti nikdy neobjednali, vystavené expedičné listy následne odovzdal zamestnancom skladu strediska spoločnosti XXXXX, ktorí na ich podklade elektroinštalačný tovar vyskladnili a vydali nezisteným osobám, po odovzdaní elektroinštalačného tovaru vystavil k expedičným listom faktúry pod číslami 2085992013 zo dňa 30.09.2013, 2086992013 zo dňa 30.09.2013, 2087012013 zo dňa 30.09.2013, 2101222013 zo dňa 31.10.2013, 2105782013 zo dňa 15.11.2013, 2106472013 zo dňa 18.11.2013, 2110702013 zo dňa 26.11.2013, 2115142013 zo dňa 29.11.2013, 2115042013 zo dňa 29.11.2013, 2124182013 zo dňa 19.12.2013, 2124912013 zo dňa 20.12.2013, 2124562013 zo

dňa 20.12.2013, 2125432013 zo dňa 20.12.2013, 2125492013 zo dňa 20.12.2013 a 2124472013 zo dňa 20.12.2013 na odberateľov, ktorí si tento tovar v skutočnosti nikdy neobjednali, nezakúpili, neprevzali a neevidujú ho ani vo svojom účtovníctve, na ktorých uviedol odlišné množstvo, druh a hodnotu elektroinštalačného tovaru ako na expedičných listoch, pričom predmetné faktúry zaviedol do účtovníctva spoločnosti XXXXX, bez toho, že by jej tovar uvedený na faktúrach uhradil, teda svojim konaním úmyselne poskytol inému pomoc na spáchanie trestného činu krádeže a prisvojením cudzej veci bola spôsobená poškodenej spoločnosti XXXXX, so sídlom XXXXX, Pražská 9, IČO: 34 144 560, škoda veľkého rozsahu v celkovej výške 186.908,33 Eur,

lebo tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Odôvodnenie:

Vyšetrovateľ KR PZ XXXXX (ďalej len ako „vyšetrovateľ“) vedie pod ČVS: KRP-165/1-VYS-BA-2014 trestné stíhanie proti XXXXX (ďalej aj ako „obvinený“) pre obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na vyššie uvedenom skutkovom základe.

Dňa 05.12.2016 predložil vyšetrovateľ príslušný vyšetrovací spis spolu s návrhom na zastavenie trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktorého preskúmaním som dospel k záveru, že je dôvodný.

Pri hodnotení dôvodnosti uvedeného návrhu som sa primárne zamerlal na to, či vykonanými dôkazmi bolo preukázané, že skutok popísaný vo výroku uznesenia sa stal, napĺňa všetky zákonné znaky skutkovej podstaty vyššie označeného trestného činu, a či z vykonaných dôkazov vyplýva dostatočne odôvodnený záver, že tohto skutku sa dopustila práve obvinený XXXXX. Zhodnotením vykonaných dôkazov podľa § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku som dospel k záveru, že obvinený svojim konaním nenaplnila všetky znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a ani iného trestného činu.

Obvinený XXXXX vo výpovedi poprel spáchanie trestného činu, tak ako sa mu kladie za vinu.

V priebehu trestného konania boli vypočutí viacerí svedkovia a to najmä: Tomáš toth, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX. Vo veci bol vypočutý aj splnomocnený zástupca poškodenej spoločnosti XXXXX.

Vyhodnotením všetkých zadovážených dôkazov ako aj všetkých relevantných trestno – právnych skutočností som dospel k záveru, že konanie obvineného XXXXX nie je možné subsumovať pod skutkovú podstatu niektorého z trestných činov uvedených v osobitnej časti Trestného zákona.

Taktiež ho nie je možné kvalifikovať ako správny delikt, priestupok, či disciplinárne previnenie.

Prvotná právna kvalifikácia jeho konania ako obzvlášť závažný zločin podvod podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, ako už bolo vyššie uvedené, neprichádzala do úvahy.

Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že obvinený svojim konaním nikoho neuvádzal do omylu, nakoľko zamestnanci skladu mali o takomto postupe vedomosť. O postupe obvinený nebol síce informovaný obchodný zástupca XXXXX, avšak ako sám uviedol, mal vedomosť že v spoločnosti HAGARD: HAL niektorí asistenti predaja obdobne postupujú.

Pokiaľ ide o obchodné spoločnosti (právnické osoby), je potrebné vychádzať zo všeobecne známych skutočností, ktoré vyplývajú z právnej konštrukcie právnických osôb. Právna konštrukcia konania právnických osôb je založená na tom, že právne úkony môžu vykonať právnické osoby len prostredníctvom svojich štatutárnych orgánov, prípadne prostredníctvom iných pracovníkov – zamestnancov (§ 20 Občianskeho zákonníka). Právnické osoby sú totiž len určitou umelou právnou konštrukciou a už z ich podstaty vyplýva, že nemôžu mať vlastnú predstavu, pretože predstavy ako produkty myšlienkovej činnosti sú vlastné len fyzickej osobe. Rovnako aj majetkovú dispozíciu nemôže urobiť právnická osoba ako celok, ale len prostredníctvom fyzickej osoby, ktorá za ňu koná. Právnická osoba teda koná navonok v omyle, pokiaľ je uvedená do omylu fyzická osoba oprávnená robiť určité právne úkony v mene právnickej osoby.

XXXXX však v danom prípade neuvádzal do omylu žiadnu fyzickú osobu, ktorá by bola oprávnená konať v mene spoločnosti XXXXX

Konanie obvineného nebolo možné kvalifikovať ani ako obzvlášť závažný zločin krádež podľa § 212 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona, nakoľko vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že obvinený sa podieľal na skutku ako páchatel', či spolupáchatel', avšak svojim konaním – pomocou umožnil inej osobe (osobám), aby si cudziu vec – elektroinštalačný materiál patriaci spoločnosti XXXXX, prisvojila.

Nemožnosť vyššie uvedenej právnej kvalifikácie skutku vychádzala najmä z výpovede XXXXX, ktorý sám naznačil, že nemal vedomosť o tom, že elektroinštalačný materiál pochádza zo spoločnosti XXXXX a XXXXX mu mal uviesť, že tento tovar „ostal nejakým chalanom“.

Výpoveď XXXXX teda vylučuje, že by sa XXXXX podieľal na skutku ako páchatel', či spolupáchatel' najmä preto, že uviedol, že elektroinštalačný materiál – káble ďalej predal s dokladom, či bez dokladu, alebo spotreboval na rôznych stavbách. Z kontextu jeho výpovede navyše vyplýva, že XXXXX mal byť osobou, ktorá ho uviedla do omylu, že tovar nepochádza zo spoločnosti HAGRAD: HAL, s. r. o. Pri tejto konštrukcii je preto vylúčené, že by došlo k prisvojeniu si cudzej veci XXXXX, resp. jeho spolupáchatel'om.

Z listinných dôkazov navyše vyplýva, že spoločnosť ELSD, s. r. o., v ktorej je XXXXX konateľ, predala v stíhanom období veľké množstvo elektroinštalačného materiálu – káblu spoločnostiam ELRON Elektro, s. r. o. a MAXXEL, a. s., o ktorom sa XXXXX vyjadril, že ho „kúpil súkromne od Makýša“. Je vylúčené, aby množstvo

elektroinštalačného materiálu (elektroinštalačný kábel v tisícoch kilometrov), ktorý spoločnosť ELSD, s. r. o., predala vyššie uvedeným spoločnostiam, mohol byť bez evidencie dovezený do skladov spoločnosti XXXXX, v Bratislave a následne „súkromne predaný“ XXXXX, preto je dôvodné sa domnievať, že ide o elektroinštalačný materiál, ktorý je predmetom trestného stíhania.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti pripadala do úvahy právna kvalifikácia konania XXXXX výlučne ako obzvlášť závažný zločin krádež podľa § 212 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (pomocník).

V danom prípade je potrebné venovať sa pojmu účastníctvo v zmysle § 21 Trestného zákona.

Účastníctvo je možné charakterizovať ako úmyselnú účasť viacerých osôb na trestnom čine. Pri účastníctve sa predpokladá úmyselné zavinenie, čiže je vylúčené pri trestných činoch zavinených z nedbanlivosti. Účastníkom na trestnom čine môže byť len ten, kto nie je páchatelom alebo spolupáchatelom toho istého trestného činu. Úmysel sa musí okrem toho týkať aj úmyselnej účasti na trestnom čine a medzi konaním páchatel'a a účastníka musí existovať určitá súvislosť.

Podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona účastník na dokonanom trestnom čine alebo na jeho pokuse je ten, kto úmyselne poskytol inému pomoc na spáchanie trestného činu, najmä zadovážením prostriedkov, odstránením prekážok, radou, utvrdzovaním v predsavzatí, sľubom pomôcť po trestnom čine (pomocník).

Nakoľko ustanovenie § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona obsahuje zákonný znak „úmyselne“, je potrebné posudzovať konanie účastníka i v zmysle § 15 Trestného zákona.

Podľa § 15 písm. a) Trestného zákona trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom (úmysel priamy).

Podľa § 15 písm. b) Trestného zákona trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozmý (úmysel nepriamy).

Z dikcie vyššie uvedených zákonných ustanovení teda vyplýva, že účastník – pomocník musí páchatelovi poskytnúť pomoc na spáchanie trestného činu, pričom v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona sa vyžaduje, aby takúto pomoc chcel poskytnúť, resp. aby aspoň vedel, že poskytuje pomoc na spáchanie trestného činu a je s tým uzrozmý (§ 15 písm. b) Trestného zákona).

V priebehu prípravného konania však nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by XXXXX svojim konaním umožnil (pomohol) XXXXX, resp. iným osobám, aby si prisvojili cudziu vec – elektroinštalačný materiál patriaci spoločnosti XXXXX, s vedomím, že hodnota tohto tovaru nebude z ich strany nikdy poškodenej spoločnosti uhradená.

Naopak postup, ktorý využíval v rámci svojej funkcie asistenta predaja bol vedením spoločnosti XXXXX, tolerovaný, čo potvrdil vo svojej výpovedi obchodný zástupca XXXXX odpoveďou na otázku, či vie vysvetliť prečo je na niektorých expedičných listoch uvedený iný odberateľ ako na faktúrach, ktoré k nim prináležia, slovami: „Musela sa na expedičnom liste zmeniť hlavička. Nebol to štandardný postup, ale v tom čase sa to u nás robievalo. Robí sa to aj teraz, ale mám k tomu prístup v rámci obchodného oddelenia iba ja. Ak chce niekto takúto zmenu vykonať, musí mi to zdôvodniť. V tom čase sa to robilo kvôli tomu, že niektoré firmy mali finančný limit na nákup tovaru. Ak dosiahli hranicu tohto limitu, expedičný list sa vypísal na inú firmu, ktorá mala finančný limit uvoľnený. Ak medzičasom došlo k úhrade od firmy so stropom finančného limitu, tento sa im znova uvoľnil a expedičný list sa opäť prepísal na túto firmu. Firma však musela uhradiť faktúru, ktorú mala zablokovanú finančným limitom, nie faktúru vystavenú na inú firmu. Nevie však vysvetliť prečo je na predložených expedičných listoch iný odberateľ ako na faktúrach“.

Skutočnosť, že na expedičných listoch uvádzali asistenti predaja iných odberateľov, ako o boli tí, ktorí pre tovar do spoločnosti XXXXX, reálne prišli, potvrdili vo svojich výpovediach i zamestnanci skladu (Tóth, Čerman) pričom uviedli, že takto postupovali aj iní asistenti ako XXXXX (Čerman uviedol asistentov Knížner, Glasová, Kadecký) a o tom, že príde pre tovar odlišný odberateľ boli vždy asistentmi oboznámení. Takýto postup v prípade osobného dovozu materiálu k zákazníkovi pripustila i asistentka predaja XXXXX.

Výpoveď XXXXX, že uhrádzal faktúry vkladom na účet spoločnosti XXXXX, v hotovosti potvrdzujú i výpisy z transakcií spoločnosti UniCreditBank z roku 2013 a čiastočne z roku 2014, ktoré doložila do trestného konania spoločnosti XXXXX, z ktorých je možné dôvodiť, že v počiatočnom štádiu vystavoval expedičné listy na spoločnosti, ktoré nemali naplnený finančný limit a následne tieto expedičné listy po úhrade faktúr po dátume splatnosti menil na skutočného odberateľa. Z predmetného výpisu vyplýva, že len v roku 2013 uhradil vkladom na účet v hotovosti 20 faktúr vystavených na rôznych odberateľov (minimálne ôsmich). V prípade, že by mali tieto spoločnosti uvoľnený finančný limit na nákup materiálu bolo by nezvyčajné, aby vysoké sumy za nákup materiálu uhrádzali v hotovosti (najvyššia suma 36.723,12 Eur) a nie prevodom na účet poškodenej spoločnosti.

Pre naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu krádež podľa § 212 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (pomocník) je však dôležité, že účastník – pomocník chce svojim konaním pomôcť páchatelovi krádeže prisvojiť si cudziu vec (priamy úmysel) alebo aspoň vie a je s tým uzrozmeneý, že páchatel si chce cudziu vec prisvojiť a on mu to svojim konaním umožní (nepriamy úmysel).

Vykonaným dokazovaním v priebehu prípravného konania však nebolo preukázané, že XXXXX chcel, alebo mal vedomosť o tom, že XXXXX, či iné osoby si neskôr v dôsledku jeho konania elektroinštalačný materiál prisvoja (nezaplatia zaň). Ako už bolo uvedené, zadovážené dôkazy preukazujú, že postup, ktorý použil v stíhanom období využívali i iní asistenti predaja, či dokonca bol vedením poškodenej spoločnosti tolerovaný. Obvinený na svoju obhajobu uviedol, že

spočiatku mu XXXXX za tovar, ktorý mu takýmto konaním umožnil nakúpiť lacnejšie platil, až prišlo obdobie, kedy mu tovar prestal uhrádzať a uviedol, že ak mu nedá ďalší, nezaplatí mu ani za ten predchádzajúci.

Obhajoba XXXXX nebola v priebehu prípravného konania žiadnym spôsobom spochybnená a priamy, či nepriamy úmysel bol dokonca vyvrátený tvrdením XXXXX, ktorý sa vyjadril, že sám nemal vedomosť o tom, že materiál, ktorý nakupuje „súkromne“ pochádza zo spoločnosti HAGARD: HAL.

I pri spáchaní trestného činu formou účasti sa vyžaduje, aby bola naplnená jeho objektívna stránka, ktorá pozostáva z konania, následku a ich príčinného vzťahu. Konanie pozostáva navyše zo zložky fyzickej (pohyb alebo zdržanie sa pohybu) a psychickej (vôľa), ktoré vytvárajú vnútornú jednotu. Príčinou následku je len také konanie, bez ktorého by následok nikdy nenastal, resp. by nenastal spôsobom, ktorým nastal.

Z dôkaznej situácie však nevyplýva, že XXXXX svojim konaním umožnil spáchanie následku – prisvojenie si cudzej veci XXXXX, resp. iným osobám. Konanie, ktoré v danom prípade použil bolo, ako už bolo spomenuté, využívané i inými asistentmi predaja, či tolerované vedením poškodenej spoločnosti, jeho vedomie, že XXXXX si chcel elektroinštalačný materiál prisvojiť, bolo vyvrátené samotným JUDr. Šebokom, ako i zadováženými dôkazmi, na základe ktorých mal výnos z predaja tovaru, či jeho použitím na stavbách iba samotný XXXXX.

Priamy úmysel, že chcel, aby si XXXXX elektroinštalačný materiál prisvojil nebol preukázaný žiadnym priamym ani nepriamym dôkazom. Navyše je vylúčené, aby bol tovar zo skladu spoločnosti XXXXX, vydaný zamestnancami skladu neznámym osobám, ktoré by si teoreticky mohli prevzatý materiál prisvojiť, nakoľko všetci zamestnanci skladu uviedli, že zo skladu vydávali tovar bez overenia totožnosti len osobám, ktoré poznali a v prípade, že takúto osobu za odberateľa nepoznali, vyžadovali od nej doklad totožnosti. Je teda nepravdepodobné, aby zamestnanci skladu vydali tovar neznámym osobám na základe expedičného listu, ktorý bol vystavený na spoločnosť ELSD, s. r. o. Uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že spoločnosť ELSD, s. r. o., či jej konateľ XXXXX, je a pred stíhaným obdobím bol, dlhoročným zákazníkom spoločnosti XXXXX Zamestnanci skladu dokonca popísali, ktoré osoby chodili pre tovar za spoločnosť ELSD, s. r. o., periodicitu odberu tovaru, akým vozidlami tovar odvážali a podobne t.j. len samotné vystavenie expedičného listu na jedného odberateľa a následné vystavenie faktúry na odlišného odberateľa bez toho, aby by bol zistený priamy, alebo nepriamy úmysel vystavovateľa, že chcel alebo mal vedomosť, že tento tovar nebude po prevzatí odberateľom nikdy uhradený, nie je možné kvalifikovať ako obzvlášť závažný zločin krádež podľa § 212 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (pomocník) ani žiadny iný trestný čin uvedený v osobitnej časti Trestného zákona, navyše keď úhrada faktúr a ich neskoršie vymáhanie spadá do kompetencie iných oprávnených osôb poškodenej spoločnosti.

K uvedeným záverom je taktiež vhodné rozobrať, či poškodená spoločnosť XXXXX, dodržala pri svojej podnikateľskej činnosti obvyklú mieru opatrnosti, ktorú má každý (aj poškodený), a ktorá jej vyplýva z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka, nakoľko v zmysle uvedeného ustanovenia si každý musí

počínať tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

Predmetné ustanovenie sa vzťahuje na všetkých účastníkov občianskoprávných vzťahov, bez ohľadu na to či ide o fyzické alebo právnické osoby a povinnosť z neho vyplývajúca je povinnosť právna. Ide teda o všeobecnú prevenčnú povinnosť (povinnosť konať tak aby sa škodám predchádzalo) a ak si niekto túto povinnosť nesplní, koná protiprávne a preto aj zodpovedá za škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s týmto protiprávnym konaním.

Na predmetné ustanovenie nadväzuje ustanovenie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka podľa ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti, t. j. aj povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. A napokon, je potrebné pripomenúť aj ustanovenie § 441 Občianskeho zákonníka, ktoré hovorí o zavinení poškodeného, pričom uvádza, že ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne, ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

Uvedené ustanovenia Občianskeho zákonníka sú dôležité aj z hľadiska trestného práva a to nielen pre rozhodovanie súdu v adhéznom konaní (t. j. o nárokoch poškodených na náhradu škody), ale aj z hľadiska posudzovania naplnenia znakov objektívnej stránky konkrétneho trestného činu (v danom prípade trestného činu krádeže).

Ako už bolo vyššie uvedené, iba samotné vystavenie expedičného listu na jedného odberateľa a následné vystavenie faktúry na odlišného odberateľa bez toho, aby by bol zistený priamy, alebo nepriamy úmysel vystavovateľa, že chcel alebo mal vedomosť, že tento tovar nebude po prevzatí odberateľom nikdy uhradený, nie je možné kvalifikovať ako obzvlášť závažný zločin krádež podľa § 212 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (pomocník) ani žiadny iný trestný čin uvedený v osobitnej časti Trestného zákona.

Nakoľko v zmysle platnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je obligatórne posudzovať pri majetkových trestných činoch, či nedošlo k zanedbaniu povinnosti poškodeného (a to buď všeobecnej prevenčnej povinnosti vyplývajúcej z § 415 Občianskeho zákonníka, prípadne konkrétnej povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy, či pracovného zaradenia), táto povinnosť sa vzťahuje i k posudzovaniu spáchania trestného činu krádeže podľa § 212 Trestného zákona.

Z dôkazov, ktoré boli zadovážené v priebehu prípravného konania vyplýva, že poškodená spoločnosť XXXXX, si pri vydávaní tovaru zo skladu v stredisku v Bratislave v období roka 2013 (i predtým) absolútne neplnila svoju prevenčnú povinnosť, nakoľko objednaný tovar vydávala osobám, ktorým obchodní zástupcovia, asistenti predaja ani zamestnanci skladu neoverovali totožnosť, resp. overovali ju len v prípade, ak takéto osoby nepoznali z osobného styku. Taktiež bolo tolerované vedením spoločnosti podpisovať expedičné listy za odberateľov (obchodní zástupcovia, asistenti predaja), meniť hlavičky expedičných listov, vystavovať faktúry na iných odberateľov, ako tých, ktorí si v skutočnosti tovar objednali a prevzali, expedičné listy, či faktúry sa mohli vystavovať z konta iného zamestnanca, odberateľ

si mohol ponechať tovar v sklade i po dobu niekoľkých týždňov, pričom expedičné listy boli na konci mesiaca, v ktorom došlo k objednávke, kvôli fakturácii opatrené pečiatkou "VÝSTUPNÁ KONTROLA", čo síce účtovne potvrdzovalo, že tovar zo skladu odišiel, avšak naďalej ostával uskladnený.

Vyššie uvedené neplnenie prevenčnej povinnosti malo preto za následok, že zo sporných expedičných listov nie je následne možné zistiť, kto z konkrétnej spoločnosti – odberateľa pre tovar prišiel, komu bol tento tovar dopravený a pod.

Bez dodržania obvyklej miery opatrnosti v takomto prípade je možné konštatovať, že k škode na majetku spoločnosti XXXXX, došlo výhradne v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti na strane poškodeného, t. j. porušením obvyklej miery opatrnosti, pretože za jej bežného dodržania by bolo vylúčené, aby došlo k úbytku na jej majetku v podobe elektroinštaláčného materiálu, resp. poškodená spoločnosť by si v prípade neuhradenia odobratého tovaru v dátume splatnosti, vedela vymáhať náhradu škody od konkrétneho subjektu.

V neposlednom rade je potrebné posúdiť skutok aj využitím princípu „ultima ratio“, nakoľko ide o interpretačné pravidlo, ktoré sa uplatňuje vedľa formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu. Napomáha vyložiť skutkovú podstatu konkrétneho trestného činu a to aj jeho formálne znaky podľa ich zmyslu. Odlišuje trestné činy od tých deliktov, ktoré by nemali byť považované za trestné činy. Princíp ultima ratio je princípom právnym a jeho existencia sa vyvodzuje z článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. z existencie právneho štátu. Vychádza zo subsidiarity trestného práva, t. j. z toho, že zákonodarca skoncipoval aj iné právne odvetvia, ktoré reagujú na možné porušenie zákona, či zmluvy, a že reakcia v zmysle ustanovení trestného práva by mala byť až na poslednom mieste. Ak ide o prípady, ktoré majú súkromnoprávny základ, tak je primárnou úlohou súdov v civilnom procese vyriešiť všetky sporné otázky, ktoré vznikli medzi stranami súkromnoprávneho vzťahu.

Aplikáciou princípu ultima ratio na daný prípad a výsledky dokazovania je možné vyvodiť, že spoločnosť XXXXX, absolútne nevyužila prostriedky civilného práva na uspokojenie svojho nároku, pričom bez akejkoľvek iniciatívy v tejto oblasti zvolila prostriedky trestno – právnej represie.

Zo sporných faktúr a expedičných listov, ktoré predložila pre účely trestného konania je pritom zrejmé (a bolo potvrdené i vykonaným dokazovaním), že na expedičných listoch pod číslami 52387/01 zo dňa 12.08.2013, 76711/01 zo dňa 05.11.2013, 83470/01 zo dňa 26.11.2013, 76780/01 zo dňa 05.11.2013, 73486/01 zo dňa 24.10.2013, 68898/01 zo dňa 09.10.2013 a 73449/01 zo dňa 24.10.2013, vystavených na spoločnosť ELSD, s. r. o., sa nachádzajú podpisy osôb XXXXX, XXXXX a XXXXX. Menovaní vo svojich výsluchoch svoje podpisy verifikovali a potvrdili i prevzatie tovaru, ktorý má súhrnnú hodnotu na uvedených expedičných listoch 12.846,78 Eur!

Je objektívnou skutočnosťou, že tieto expedičné listy boli priložené k faktúram vystaveným na odlišných odberateľov ako spoločnosť ELSD, s. r. o., avšak jedine a výlučne expedičný list s pečiatkou "VÝSTUPNÁ KONTROLA" preukazuje, komu bol tovar reálne vydaný. Namiesto iniciatívy poškodenej spoločnosti kontaktovať

spoločnosť ELSD, s. r. o., za účelom úhrady tovaru, ktorý si preukázateľne prevzala, zvolila bez akéhokoľvek preverenia možnosť podania trestného oznámenia.

Obdobne mohla poškodená spoločnosť postupovať i pri ostatnom tovare, od ktorého expedičné listy sú síce podpísané za odberateľov, ktorí ich v skutočnosti nepodpísali, avšak napr. vyťažením zamestnancov v časom období, kedy ešte bolo možné u nich predpokladať pamäťovú stopu komu neuhradený tovar vydali, sa mohla dopracovať k zisteniu, ktorý odberateľ si tovar reálne prevzal, resp. ktorá osoba za odberateľa zo skladu tovar odobrala.

Ako už bolo vyššie uvedené, je nepravdepodobné, že by tovar uvedený na expedičných listoch nepodpísaných skutočnými odberateľmi, vydali zamestnanci skladu neznámym osobám, ktoré by evidentne nepochádzali od odberateľa, nakoľko vo svojich výsluchoch uviedli, že v prípade neznámej osoby, od tejto preukázanie totožnosti vyžadovali. Zamestnancov spoločnosti ELSD, s. r. o., pritom popísali, uviedli dopravné prostriedky prostredníctvom ktorých za túto spoločnosť tovar prepravovali, z čoho nie je dôvodné sa domnievať, že by pri obdržaní expedičného listu vystaveného na spoločnosť ELSD, s. r. o., vydali tovar na ňom uvedeným osobám, ktoré pre túto spoločnosť nepracovali, resp. by neboli poverené v jej mene na prevzatie tovaru.

XXXXX porušil svojim konaním interné nariadenie zahŕňajúce spracovanie obchodnej agendy so zákazníkom, toto konanie však nie je možné charakterizovať ako protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v Trestnom zákone (§ 8 Trestného zákona).

Na záver je preto potrebné uviesť, že podstatou trestného konania je konať o trestných činoch, čo však, obzvlášť vo veciach majúcich súkromnoprávny charakter, nemožno vnímať tak, že na základe všeobecných tvrdení a nejasných skutočností, alebo podľa predstavy oznamovateľa budú orgány činné v trestnom konaní s nasadením prostriedkov trestného práva a jeho donútenia trestný čin za každú cenu „hľadať“ a za tým účelom vykonávať dokazovanie, ktoré by inak musel v občianskom súdnom konaní vykonať účastník konania.

Samotná skutočnosť, že sa oprávnená osoba nedomôže svojho tvrdeného práva niektorými zo spôsobov upravených súkromným právom, alebo, že vyhliadky úspešnosti v občianskom súdnom konaní nie sú priaznivé, alebo sú spojené s vynaložením úsilia, nie sú samé o sebe dôvodom pre iniciovanie trestného stíhania. Orgány činné v trestnom konaní v takých prípadoch nemajú dôvod na zisťovanie akýchkoľvek ďalších skutočností z trestnoprávneho hľadiska nepodstatných. Úlohou orgánov činných v trestnom konaní nie je vykonávať nejakú nadprácu vo veciach, ktoré nemajú trestnoprávny rozmer.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti som dospel k záveru, že konanie XXXXX nie je možné kvalifikovať ako obzvlášť závažný zločin krádež podľa § 212 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (pomocník) ani subsumovať pod skutkovú podstatu žiadneho iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona, správny delikt, priestupok, či disciplinárne previnenie.

Podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku *prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.*

Vzhľadom k vyššie uvedenému som rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť, ktorú možno podať orgánu, ktorý rozhodnutie vydal, do troch dní od oznámenia uznesenia. Sťažnosť má odkladný účinok. (§ 185 a nasl. Tr. por.)

Mgr. Boris Brenčíč
prokurátor